

rozsouzení do první stolice vrátiti a sice soudu příslušnému dle článku IV. Šu 2 zákona z 25. dubna 1924, čís. 80 sb. z. a n.

Čís. 1667.

Odčinití lze i více než dvě odsouzení, lze-li je rozdělití ve skupiny, mezi nimiž uplynula lhůta Šu 2 odstavec první čís. 1—3 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák.

(Rozh. ze dne 13. června 1924, Zm I 316/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu v České Lípě ze dne 10. srpna 1921 a usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 26. srpna 1921 porušen byl zákon v ustanovení §§u 1, 2, 3 zákona z 21. března 1918, čís. 108 ř. zák.; usnesení ta se zrušují a krajskému soudu v České Lípě se ukládá, by, šetře zásady Šu 293 odstavec druhý tr. ř., ve věci znovu rozhodnul.

Důvody:

Adolf R. byl odsouzen: 1. rozsudkem okresního soudu ve Šluknově ze dne 20. června 1901 pro přestupek podle Šu 496 tr. zák. k peněžitě pokutě 10 K. Pokutu zaplatil dne 6. července 1901. 2. Trestním příkazem okresního soudu ve Šluknově ze dne 11. února 1904 pro přestupek Šu 312 tr. zák. k peněžitě pokutě 10 K. Pokutu zaplatil dne 2. března 1904. 3. Rozsudkem okresního soudu ve Šluknově ze dne 18. listopadu 1909 pro přestupek Šu 512 a) tr. zák. do tuhého vězení na 14 dnů. Trest odpykal dne 11. března 1910. Podáním ze dne 18. července 1921 žádal o odčinití uvedených odsouzení. Usnesením krajského soudu v České Lípě ze dne 10. srpna 1921 byla jeho žádost zamítnuta s odůvodněním, že jde o troje odsouzení, mezi tím též o odsouzení pro čin, spočívající na bezectném smýšlení (§ 512 tr. zák.). Usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 26. srpna 1921 byla jeho stížnost proti tomuto usnesení krajského soudu v České Lípě zamítnuta s odůvodněním, že lze odčinití nejvýše dvoje odsouzení. Stanovisko obou stolic neodpovídá zákonu, neboť odčinití lze, jak nejvyšší soud opětovně již rozhodnul, i více, než dvě odsouzení, lze-li je rozdělití ve skupiny, mezi nimiž uplynula příslušná lhůta Šu 2 odstavec druhý čís. 1—3 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák. V tomto případě uplynulo mezi druhým a třetím odsouzením zákonem vyžadované pětiletí, ve kterém Adolf R. trestán nebyl a dle povahy věci nebylo mu také, pokud jde o první a druhé odsouzení, nahražovati činem způsobenou škodu. Tím stala se odčinitelnými odsouzení z 20. června 1901 a z 11. února 1904. Pak však zbývalo již jen odsouzení z 18. listopadu 1909 pro přestupek podle Šu 512 tr. zák., které, byť i spočívalo na bezectném smýšlení, jest — pakli škoda byla nahražena — dle Šu 1 a 2 uvedeného zákona též odčinitelným, poněvadž prvá dvě odsouzení dlužno pokládati za shlazená a po tomto shlazení Adolfa R-a za bezúhonného ve

smyslu §u 3 tohoto zákona. Stavší se náhrada škody ze spisů zřejma není.

Čís. 1668.

Pojem »pro svůj užitek« (§ 171 tr. zák.) neznamená každý, i jen nepřímý prospěch, jež pachatel z předmětu má, nýbrž toliko ten, že cizí věc bezúplatně na sebe převede nebo jinému opatří. Není krádeží, vzal-li si kdo věc jen ku zajištění pohledávky, proti majiteli skutečně mu příslušející.

(Rozh. ze dne 13. června 1924, Zm II 82/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 4. ledna 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 179 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

V příčině kožešiny, pro jejíž odnětí Erně K-ové byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže, prohlašuje rozsudek omluvu obžalovaného, že si kožešinu vzal jako zástavu, poněvadž mu K-ová nezaplatila svůj dluh 130 Kč, za bezvýznamnou, poněvadž obžalovaný vzal kožešinu bez přivolení K-ové v její nepřítomnosti, což činí skutek krádeží, na čemž též ničeho nemění okolnost, K-ovou potvrzená, že jí Marie B-ová řekla, že Julius si tu »kočku« vzal. Stížnosti nelze upříti oprávnění, vytýká-li rozsudku neúplnost (§ 281 čís. 5 tr. ř.) a nesprávné právní posouzení věci (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.), které právě soud vedlo k tomu, že se onou omluvou stěžovatelovou blíže nezabýval, a potřebných zjištění o její pravdě či nepravdě neučinil. Neboť, vzal-li si skutečně stěžovatel, jak tvrdil, kožešinu jen do zástavy za splatný již dluh 130 Kč Erny K-ové, učiniv o tom bytné Erny K-ové Marii B-ové sdělení, aby to K-ové oznámila, jevila by se skutková podstata krádeže v zákonném svém znaku »pro svůj užitek« alespoň pochybnou a řešiti bylo by otázku, zda nešlo o pouhou svémoc, mající v zápětí jen civilně právní následky. Neboť »pro svůj užitek« neznamená každý i jen nepřímý prospěch, jež pachatel z předmětu má, nýbrž toliko ten, že pachatel cizí věc bezúplatně na sebe převede nebo jinému opatří. Toho předpokladu však by zde nebylo, vzal-li si pachatel předmět jen ku zajištění skutečně příslušející mu proti majiteli pohledávky. Zda by ovšem i pak nepřišla tu vzhledem k povaze kožešiny jako věci ukradené v úvahu trestní odpovědnost stěžovatelova dle §u 185 tr. zák., nebudiž zde řešeno.

Čís. 1669.

Pokud předložení předstíraného účtu soudu na průkaz nájemníkům ve smyslu §u 12 čís. 4 zákona na ochranu nájemníků ze dne 26. dubna